

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A méltóság határai**

1. A méltóság határai

Pedál-János

Az őrszem nehéz léptei végleg elhaltak a folyosó nyirkos csendjében. A dinamóteremben csak a még forró lendkerék halk súrlódása élt tovább, és a három ember elnehezedő légzése. Alinda combja remegett a túlfeszített tempótól, de a szemeiben nem a fáradtság, hanem a fojtogatott düh izzott.

– Meddig akarod még túrni, mama? – csattant fel Alinda, hangja megrepesztette a csarnok feszültségét. – Meddig hallgatjuk a régi meséket a napfényről meg a szabad életről, miközben ez a gép napról napra porrá zúz minket? Ha nem veszem át a terhelést, az a fagyos tekintetű alak ma selejtnek nyilvánít téged!

A nagymama lassan törölte meg izzadt homlokát egy ronggyal. Végigmérte az unokáját, tekintetében fájdalom és végtelen türelem keveredett.

– Nem a megtermelt kilowattok tesznek minket emberré, gyermekem – mondta halkan. – És nem is a vakká tévő düh. Az ember attól ember, hogy megőrzi a lelkét és a tartását a vasak között is, még akkor is, ha a testét kalóriákra mérik.

– A lélekből nem lesz fejadag, mama! – vágott közbe a lány keserűen.

János-g534 kilépett a tizenhármass pad árnyékából. Közelebb lépett hozzájuk, kezével önkéntelenül védelmező mozdulatot téve Alinda felé. Mellkasában szorongató melegség feszült: a lány iránt érzett elfojtott kötődése most összechapott az életben maradás hideg fegyelmével.

– Alinda, a nagymamádnak igaza van abban, hogy a meggondolatlan kirohanás mindannyiunkat elpusztíthat – szólalt meg csendesen János. – De abban neked van igazad, hogy nem válhatunk egyszerű alkatrészekké. Az ember nem a pedálok hajtásától lesz ember, hanem attól, hogy képes kiállni a másikért, ahogy te tetted az előbb.

A három pár szem találkozott a halvány zöld LED-fényben. A kérdés ott lebegett a gőzös levegőben: hogyan őrizhetik meg az emberségüket egy olyan világban, ahol az élet egyetlen mértékegysége a kilowattóra?